

Pop del bo

*Ibrahim Maalouf tanca el X Banc Sabadell Vijazz Penedès sacsejant la plaça
Jaume I de Vilafranca*

El trompetista **Ibrahim Maalouf** no deixa indiferent. Té la rara habilitat de dur les escales orientals i les intrincacions rítmiques al terreny d'un pop impactant que emociona tots els públics. Aquest diumenge 3 de juliol va tancar el X Banc Sabadell Vijazz Penedès estenent per la plaça Jaume I les vibracions dels grans concerts de rock.

Ibrahim Maalouf Foto: Arxiu Vijazz Vilafranca

Amb el concepte pop podem definir una música que explota i esgota esquemes simples i ximplats una vegada i una altra a la recerca de l'èxit immediat. O també podem referir-nos a la capacitat per assimilar i entendre la màxima quantitat i diversitat d'elements musicals i integrar-los en una proposta substancial que es fonamenta en el jazz i travessa els cors de la gent de tot arreu.

En aquesta segona accepció, la trompeta d'**Ibrahim Maalouf** hi encaixa de meravella. El seu concert, concebut com la cloenda d'un festival de jazz que és a més un multitudinari esdeveniment ciutadà, amb tot de gent passejant i degustant vins i caves pel centre de Vilafranca, va resultar idoni. Al capdavant d'una banda de nou músics (guitarra elèctrica, dos teclats, baix, bateria i quatre trompetes!), aquest singular músic que toca una trompeta de quatre pistons ideada pel seu pare va explotar el seu vessant més festiu i rocker. Ell mateix va alternar la trompeta i els teclats amb el paper d'animador, fent ballar i cantar el públic. I si bé al principi, aquestes ànsies de sacsejar l'auditori van crear un ambient un pèl forçat, a partir de la descomunal lectura que va fer de "Free Spirit", la peça que obre el seu disc *Red & Black Light* (Impulse!, 2016) i en què va introduir un sorprenent gir reggae, l'eufòria es va desfermar definitivament.

El repertori va girar principalment al voltant de *Red & Black Light*, un disc meravellós, entre altres coses, perquè desmenteix completament el tòpic que diu que jazz i complexitat no poden ser comercials. Pocs discos hi ha amb tanta diversitat de ritmes, tants jocs entre les escales orientals i el funk, tantes sorpreses amagades darrera de cada compàs. I alhora, és un disc que agrada a un nen de pocs anys que tot just descobreix la música.

Maalouf va combinar moments de power-rock èpic ("Red and Black Light") amb interludis balcànics (amb l'efervescent "Escape") i moments absolutament disco ("Elephant's Tooth"). Cap al final, obrint-se a les varietats, va introduir un set de percussió i fins i tot va posar a jugar la seva trompeta amb una cornamusa d'efectes lisèrgics.

Però si hem de triar una peça del concert d'aquest diumenge a Vilafranca, ens quedem amb una d'un disc anterior -*Illusions* (Mi'ster, 2013)-: "True Sorry", un tros de balada on els moments d'íntima subtilitat emocionant, a trompeta sola, van contrastar amb uns crescendos en què totes les trompetes, dirigides a l'uníson cap a la basílica de Santa Maria, semblava que truquessin amb estrèpit a les portes del paradís.